

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7CdoR/15/2024
Identifikačné číslo spisu:	7518206531
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7518206531.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa P. G. narodeného XX. E. XXXX, E. nad T., P. XXX/X, zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Slobodníkom, Košice, Štúrova 20, proti manželke L. G., narodenej XX. C. XXXX, E. F. T., Z. 6, zastúpenej advokátom JUDr. Ľubošom Petrovským, Košice, Štúrova 20 v konaní o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode manželstva k maloletej P. S. G. narodenej XX. D. XXXX, E. F. T., Z. 6, zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, Staničné námestie 9, Košice, vedenej na Okresnom súde Košice - okolie (v súčasnosti Mestskom súde Košice) pod sp. zn. 9P/315/2018, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 31. mája 2023 sp. zn. 8CoP/287/2022 v spojení s jeho opravným uznesením zo 07. októbra 2024 sp. zn. 8CoP/287/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice - okolie [v súčasnosti Mestský súd Košice (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“)] rozsudkom z 03. mája 2022 č. k. 9P/315/2018-596 medzi iným zaviazal navrhovateľa prispievať na výživu maloletej P. S. G., narodenej XX. D. XXXX sumou 250 eur mesačne to vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky počnúc právoplatnosťou rozsudku o rozvode (výrok III).

1.1. Po citovaní ustanovenia § 24 a § 62 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine o zmene s doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoR“) v podstatnom v tejto súvislosti uviedol, že rodičia sa nevedeli dohodnúť ohľadom výšky výživného, matka žiadala sumu 300 eur mesačne, neskôr ponechala výšku výživného na rozhodnutie súdu a otec žiadal matku zaviazat' sumou 70 eur mesačne, resp. ponechať na terajšej výške, pričom poukázal na jeho vysoké výdavky spojené bývaním, vysokú sumu splátok nedoplatkov a iné. Ďalej uviedol, že pri určovaní výšky výživného treba vychádzať z toho, aká finančná suma mesačne je potrebná na úhradu odôvodnených potrieb dieťaťa, pričom medzi tieto potreby patria výživa vo

vlastnom zmysle slova, hmotné potreby ako je šatstvo, bielizeň, hygienické potreby, ale aj náklady na bývanie, ako aj všetky potreby pre život kultúrneho človeka v spoločnosti. Miera týchto potrieb je odstupňovaná a závisí predovšetkým od veku dieťaťa, jeho zdravotného stavu, pričom ak to možnosti a schopnosti rodičov dovoľujú, má výživné zabezpečovať dieťaťu primeraný podiel na výhodách, ktoré dovoľujú možnosti rodičov. Pri určení konkrétnej výšky výživného prvostupňový súd vychádzal zo schopností, možností a majetkových pomerov oboch rodičov, pričom prihliadol k odôvodneným potrebám maloletej P. a skutočnosti, že navštevuje základnú školu. Súd prihliadol k tomu, kto s rodičov a v akej miere sa o maloletú osobne stará a výšku príjmov oboch rodičov. Súd mal za to, že otec sa do finančne nevýhodnej situácie dostal čiastočne vlastným pričinením, a to prevzatím zodpovednosti živiť priateľku a jej deti, nakoľko priateľka nedosahuje žiaden príjem. Súd neprihliadol na pôžičky otca. Prihliadol však na skutočnosť, že počas roka 2021 mal vážne zdravotné problémy. Avšak príjem otca takmer trikrát prevyšuje príjem matky zo zamestnania. Tento rozdiel bol doposiaľ kompenzovaný povinnosťou otca platiť výživné na mal. P. 200 € a manželského výživného 250 eur k rukám manželky. Povinnosť manžela platiť manželské výživné zanikne právoplatnosťou rozvodu manželstva, teda keď doposiaľ bol manžel schopný pravidelne platiť výživné maloletej 200 eur, bude v jeho schopnostiach aj platiť sumu 250 eur, ktorá reflektuje nielen potreby dieťaťa, ale predovšetkým právo dieťaťa podieľať sa na životnej úrovni otca.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 31. mája 2023 sp. zn. 8CoP/287/2022 medzi iným zmenil prvostupňový rozsudok v napadnutom výroku III. o určení výživného tak, že zaviazal otca (navrhovateľa) prispievať matke na výživu mal. P. S. 300 eur mesačne vždy do 15. toho dňa v mesiaci vopred od právoplatnosti výroku o rozvode manželstva.

2.1. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie aj v napadnutom výroku o výživnom aj s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa § 65 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario v rozsahu danom § 66 CMP v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý výrok rozsudku je potrebné zmeniť podľa § 388 CSP, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

2.2. Prvostupňový súd v danej veci riadne zistil skutočný stav veci, ale tento nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že odôvodneným potrebám maloletej P. S. zodpovedá výživné v sume 250 eur mesačne aj po rozvode manželstva. Ako bolo zrejmé z vykonaného dokazovania, výživné v sume 200 € mesačne mala maloletá určené už v roku 2013, kedy mala 1,5 roka. Odvolací súd musí prisvedčiť matke maloletej, že za 10 rokov došlo k výraznému zvýšeniu odôvodnených potrieb maloletej, ktoré opodstatňovali určenie výživného vo väčšom rozsahu, ako na 250 eur mesačne najmä za situácie, keď príjem matky nedosahuje ani 400 eur mesačne a nie je z neho objektívne schopná dopĺňať zdroj výživy maloletej v potrebnom rozsahu. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že túto výraznú zmenu potrieb maloletej kopirovalo aj výrazné zlepšenie pomerov otca, pretože právoplatnosťou výroku o rozvode manželstva mu zanikla vyživovacia povinnosť voči manželke (matke maloletej), ktorú si dovtedy plnil v rozsahu 250 eur mesačne. Na základe uvedeného bolo možné aj bez podrobnejšieho dokazovania prijať záver, že od poslednej úpravy výživného realizovanej do rozvodu manželstva došlo k takej výraznej zmene pomerov maloletej a jej rodičov, ktorá opodstatňuje určenie výživného vo väčšom rozsahu po právoplatnosti výroku o rozvode manželstva, ako je pôvodných 250 eur mesačne. Matkou navrhované výživné 300 eur mesačne je podľa názoru odvolacieho súdu primerané pomerom rodičov existujúcim po právoplatnosti výroku o rozvode manželstva a odôvodneným potrebám maloletej. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na to, že otec doposiaľ na výživnom pre maloletú a pre matku zaplatil 450 eur mesačne, kým po právoplatnosti výroku o rozvode manželstva bude povinný prispievať na výživu maloletej 300 eur mesačne a 150 eur mesačne mu ostane na uspokojovanie vlastných potrieb. Za tejto situácie bol odvolací súd toho presvedčenia, že je v možnostiach a schopnostiach otca plniť si svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletej v sume 300 eur mesačne. Odvolací súd zohľadnil aj to, že otec od februára 2022 opätovne nastúpil do práce a za dva mesiace mal slušný príjem 1.478,67 eura a dokonca 2.147,95 eura v marci 2022 a okrem toho poberá aj invalidný dôchodok. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že každý výživou povinný rodič musí mať vždy na zreteli existujúce vyživovacie povinnosti tak, aby ich plnenie žiadnym spôsobom neohrozil. Potvrdenie napadnutého rozsudku by v tomto prípade znamenalo neúmerne posunúť väčší podiel zodpovednosti za duševný a fyzický rast maloletej na matku, čo by bolo nepochybne v rozpore aj s relevantnými ustanoveniami Zákona o rodine.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu, v časti zmeňujúcej výrok III. prvostupňového rozsudku (o zvýšení výživného na mal. dieťa), podal navrhovateľ [otec (ďalej aj „dovolateľ“)] dovolanie podľa § 420 písm. e) a f) CSP. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu v na padnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

3.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. e) CSP namietal, že v čase podpisu odvolacieho rozsudku členmi senátu mal o odvolaní rozhodovať Krajský súd v Prešove, nakoľko s účinnosťou od 1. júna 2023 podľa § 3 ods. 5 písm. b) (správne malo byť písm. c), pozn.) CMP na konanie o odvolaní proti rozhodnutiu vo veciach podľa prvej hlavy a tretej hlavy druhej časti, tretej časti a štvrtej časti vydanému okresným súdom so sídlom v obvode Krajského súdu v Košiciach bol príslušný už Krajský súd v Prešove. V tejto súvislosti poukázal na to, že dovolaním napadnutý odvolací rozsudok bol síce v jeho písomnom vyhotovení datovaný ku dňu 31. mája 2023, avšak je viac než dôvodné sa domnievať toho, že písomné vyhotovenie rozsudku bolo antidatované, nakoľko elektronická verzia tohto rozsudku bola podľa časových pečiatok e-podpisu podpísaná členmi senátu 8. resp. 9. júna 2023. Odvolací súd v tejto veci tak v skutočnosti rozhodol až po 31. máji 2023, teda v čase, kedy už Krajský súd v Košiciach nebol funkčne príslušný v tejto veci konať.

3.2. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že

(i) oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia odvolacieho rozsudku bolo na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach vyvesené dňa 26. mája 2023, teda prvým dňom 5-dňovej lehoty podľa § 219 ods. 3 CSP bol podľa dovolateľa deň 27. mája 2023 a posledný deň lehoty pripadol na deň 31. mája 2023. Odvolací súd však mohol svoje rozhodnutie vyhlásiť až po uplynutí tejto lehoty, teda najskôr dňa 01. júna 2023 a

(ii) nedostatok dôvodov, nakoľko z odôvodnenia odvolacieho rozsudku nie je zrejmé, z akých pomerov a právne významných skutočností vychádzal pri určení vyššieho výživného pre mal. dieťa.

4. Odporkyňa (matka) ani kolízny opatrovník sa k dovolaniu nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu (účastník konania), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Na konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa s účinnosťou od 01. júla 2016 vzťahuje CMP. V zmysle § 2 ods. 1 CMP sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže CMP neustanovuje inak, dovolací súd ďalej aplikoval CSP na konanie o dovolaní navrhovateľa (otca).

Dovolanie podľa § 420 písm. e) CSP

7. Dovolateľ v podanom dovolaní namietal, že o odvolaní rozhodoval nepríslušný súd. Poukázal na to, že od 01. júna 2023 bol na konanie o odvolaní príslušný Krajský súd v Prešove, pričom členovia odvolacieho senátu podpísali toto rozhodnutie až 08. resp. 09. júna 2023 (bod 3.1.). Podľa dovolateľa tým bolo porušené právo na zákonného sudcu zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy SR.

8. Podľa § 420 písm. e) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

8.1. Právo na zákonného sudcu je zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred vybraných zásad (procesných pravidiel).

8.2. Princíp nebyť odňatý zákonnému sudcovi bol v civilnom sporovom konaní premietnutý aj do ustanovenia § 420 písm. e) CSP, pričom súdna prax je jednotná v tom, že súd treba považovať za

nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca.

8.3. Koho treba považovať za zákonného sudcu a akým spôsobom možno vykonať jeho zmenu upravuje ustanovenie § 3 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), podľa ktorého zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

8.4. Procesné pravidlá určovania príslušnosti súdov sú jedným z prvých predpokladov naplnenia práva na zákonného sudcu, a teda je nevyhnuté, aby sa konanie uskutočnilo na zákonom (vecne, miestne, kauzálna a funkčne príslušnom) súde. Až keď je určený zákonný súd, až potom je možné určiť v súlade so zákonom a s rozvrhom práce totožnosť zákonného sudcu zo sudcov zákonného súdu. Ak teda príslušný súd bude určený v rozpore so zákonom, právo na zákonného sudcu vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 Ústavy SR sa nerešpektuje a v takomto prípade treba súd považovať v zmysle § 420 písm. e) CSP za nesprávne obsadený.

9. Z obsahu súdneho spisu (č.l. 642 až 659) najvyšší súd zistil, že predsedníčka veci prejednávajúceho odvolacieho senátu úpravou z 24. mája 2023 vyzvala kanceláriu, aby vyznačila termín verejného vyhlásenia rozsudku na deň 31. mája 2023. Predmetná výzva bola kancelárii doručená 25. mája 2023. Uvedené oznámenie bolo vyvesené na úradnej tabuli odvolacieho súdu dňa 26. mája 2023 a zvesené dňa 01. júna 2023. Uvedené bolo stvrdené aj zápisnicou o verejnom vyhlásení rozhodnutia z 31. mája 2023, riadne podpísanou dotknutou predsedníčkou senátu a zapisovateľkou, z ktorej okrem iného vyplýva, že zúčastnené strany neboli na tomto vyhlásení prítomné. V neposlednom rade aj z elektronického spisu vyplývajú rovnaké skutkové a dátové súvislosti, viažuce sa k 25. máju 2023.

10. Najvyšší súd predovšetkým uvádza, že pokiaľ dovolateľ spochybňoval dátum rozhodnutia odvolacieho súdu na základe e-dokumentov (elektronických podpisov členov odvolacieho senátu z 08. resp. 09. júna 2023) tieto výhrady samé o sebe nemajú právnu relevanciu už len z dôvodu, že členovia senátu svoje elektronické podpisy v rámci elektronického spisu spravidla realizujú až po opise rozhodnutia v kancelárii, t.j. v neskoršom čase, ako bolo vo veci reálne rozhodnuté. Samotné antidátovanie dátumu rozhodovania odvolacieho súdu v danej veci (na ktoré poukazoval dovolateľ, pozn.) nepochybne vyvracia aj vyššie zaznamenaný dátový priebeh vyvesenia oznámenia o VVR na úradnej tabuli odvolacieho súdu (bod 9).

11. V okolnostiach posudzovanej veci odvolací súd rozhodol dňa 31. mája 2023, teda v čase, kedy ešte nebola účinná právna úprava ustanovenia § 3 ods. 5 písm. c) CMP; táto nadobudla účinnosť od 01. júna 2023 (§ 396b CMP). Preto v okolnostiach posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k namietanej zmätočnosti podľa § 420 písm. e) CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

12. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym

poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.

14. Dovolateľ v dovolaní tiež namietal, že odvolací súd pri oznámení miesta a času verejného vyhlásenia odvolacieho rozsudku nedodržiaval 5 dňovú lehotu uvedenú v § 219 ods. 3 CSP. Ďalej namietal nedostatok dôvodov [bod 3.2.(i) a (ii)].

15. Rozsudok súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky (§ 219 ods. 1 veta prvá CSP). Vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami (§ 219 ods. 3 CSP).

16. V súvislosti s dovolateľom namietaným nedodržaním 5 dňovej lehoty uvedenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP najvyšší súd poukazuje na už uvedené v bode 9, z ktorého mimo akúkoľvek pochybnosť vyplýva, že v danej veci bola 5 dňová lehota riadne zachovaná, keďže oznámenie o termíne verejného vyhlásenia rozsudku bolo na úradnú tabuľu vyvesené už 26. mája 2023 a verejné vyhlásenie odvolacieho rozsudku sa na základe vyveseného oznámenia udialo 31. mája 2023. Vzhľadom na uvedené považuje dovolací súd túto námietku za neopodstatnenú.

17. K námietkam navrhovateľa (otca) týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový (skutočný) stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra

1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

18. Vo svetle uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti (o zmene výšky výživného) spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, resp. neodôvodnený. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom konštatoval v danej veci nesprávne právne posúdenie výšky priznaného výživného pre maloletú P. S., ktorá podľa jeho názoru mala byť vyššia o 50 eur, t.j. nie 250 eur, ale 300 eur mesačne. Z odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa riadil a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd prijaté rozhodnutie aj primerane dostatočným spôsobom vysvetlil. Odôvodnenie jeho rozsudku zodpovedá aj základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, vyplýva z neho vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Odvolací súd v tejto súvislosti predovšetkým poukázal na to, že predchádzajúce výživné v sume 200 eur mesačne mala maloletá určené ešte v roku 2013, kedy mala 1,5 roka. Za 10 rokov došlo k výraznému zvýšeniu odôvodnených potrieb maloletej, ktoré opodstatňovali určenie výživného vo väčšom rozsahu, ako na 250 eur mesačne najmä za situácie, keď príjem matky nedosahuje ani 400 eur mesačne. Zmenu potrieb maloletej kopirovalo aj výrazné zlepšenie pomerov otca, pretože po rozvode manželstva mu zanikla vyživovacia povinnosť voči manželke (matke maloletej), ktorú si dovtedy plnil v rozsahu 250 eur mesačne. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež zohľadnil, že otec od februára 2022 opätovne nastúpil do práce a za dva mesiace mal príjem 1.478,67 eura a 2.147,95 eura, okrem toho poberá aj invalidný dôchodok. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné. Závery, ku ktorým odvolací súd dospel sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Dovolací súd pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Najvyšší súd pripomína, že rozhodnutia všeobecných súdov o úprave práv a povinností k maloletým deťom nemajú povahu rozhodnutí „absolútne konečných“, a teda nezmeniteľných, ako vyplýva i z ustanovenia § 26 ZR, ktorý zmenu rozhodnutia podmieňuje „zmenou pomerov“. Uvedené platí tým skôr, pokiaľ súdy svoje rozhodnutia zakladajú na okolnostiach, zmena ktorých je v budúcnosti predvídateľná či aspoň reálne možná.

20. Vzhľadom na to, že dovolanie navrhovateľa (otca) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, najvyšší súd ho odmietol podľa § 447 písm. c) CSP bez toho, aby sa zaoberal vecnou dôvodnosťou podaného dovolania.

21. Dovolací súd žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 52 CMP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.